

Mark David Smith

Heksen ketel

Het geheim van de gevlogen geit

Met illustraties van Kari Rust

Inhoud

HOOFDSTUK 1	Nieuwe buurvrouwen	10
HOOFDSTUK 2	Een vreemde begroeting	14
HOOFDSTUK 3	Wat is het probleem?	21
HOOFDSTUK 4	Over briefjes en een bedje	27
HOOFDSTUK 5	Op zoek naar antwoorden	32
HOOFDSTUK 6	De zussen nemen een kijkje	36
HOOFDSTUK 7	Een heel goede aanwijzing	41
HOOFDSTUK 8	Kitty is iets kwijt	46
HOOFDSTUK 9	Eindelijk geluk	50
HOOFDSTUK 10	De achtervolging	54
HOOFDSTUK 11	Wijzende vingers	58
HOOFDSTUK 12	De puzzel is af	62
	Recept voor Heksensoep	68

HOOFDSTUK 1

Nieuwe buurvrouwen

Op een lenteavond kreeg de stad Vijfhoven drie nieuwe inwoners: een hele dunne, een hele dikke, en eentje met hele lange armen. Ze zagen er *raar* uit. Net als hun grijze kat.

Wildegard droeg een zonnebril. De brillenglazen van Jakkessmina leken wel jampotjes. De pony van Globella hing over haar neus. Grizelda, de kat, had een knik in haar staart. En iedereen had een hoge hoed op, behalve Grizelda. (Katten dragen geen hoed, al beweren mensen dat soms.)

Rupert Strijkhaar werd nerveus van het

vreemde stel. Hij liet hun het huis zien op Bibberstraat 13. Als ze het huis kochten, zou Rupert geld verdienen. Met dat geld kon hij meer kwasten en verf kopen. Als Rupert een huis ver-

kocht, verfdde hij het graag. Daarmee verraste hij zijn kopers altijd. Maar zouden ze dit huis kopen? De tuin was overwoekerd, de ruiten waren kapot en de muren scheef.

‘Lieve help!’ zei Rupert. ‘Ik zou jullie een ander huis moeten laten zien!’

‘Nee, dit is perfect!’ zei Wildegard. ‘We gaan boven wonen en beneden komt een dierenwinkel.’

‘Een Dierenpaleis!’ zei Jakkessmina.

‘Gak!’ Globella knikte wild. Ze gebruikte nooit woorden, maar ze meende altijd wat ze zei.

‘Hier woont al heel lang niemand meer,’ legde Rupert uit. ‘Gaan jullie het huis opknappen?’

‘Wees niet bang, Rupert Strijkhaar,’ zei Wildegard.

‘Niet bang zijn, Rupert Strijkhaar,’ zei Jakkessmina.

‘Tsk, tsk,’ zei Globella. Haar lange vinger ging

heen en weer. Ze duwde tegen een paal van de veranda en het dak zakte door.

‘Zie je wel?’ zei Wildegard. ‘Dat is al beter! Nog een paar spinnenwebben, iets minder verf, en je zult deze plek bijna niet herkennen!’

Rupert schraapte zijn keel. ‘Zei je: *minder* verf?’

Een vreemde begroeting

Jessica Knibbel had een gekke smaak. Ze hield van vreemd eten, vreemde kleding en vreemde boeken. Niet iedereen begreep dat. Toen haar ouders haar een huisdier wilden geven, dachten ze aan een kat, een hond of een vis. Jessica koos voor een geitje.

‘Maar *iedereen* kiest een hond, een kat of een vis,’ riepen haar ouders.

‘Precies,’ antwoordde Jessica.

Dus gaven haar ouders haar een geitje. Maar nu was het diertje verdwenen. Wie kon Jessica helpen haar te vinden? Verderop in de straat

was het Drie Gezusters Dierenpaleis net open
gegaan. Konden zij iets doen?

‘Onze eerste klant!’ riep Wildegard toen Jessica de winkeldeur open duwde. Het meisje stelde zich voor.

Jakkesmina roerde in een pan op het vuur. ‘Wil je wat heksensoep? Hij is bijna klaar.’

‘Ik zoek mijn Betje,’ zei Jessica.

‘Je *bedje?*’ zei Wildegard verbaasd. ‘Wij verko-
pen geen bedden.’

‘En we doen geen stoelpoten in de soep,’
zei Jakkemina. ‘En ook geen kinderen, trou-
wens.’

Grizelda likte aan haar klauw. Globella likte
aan haar lippen.

‘Nee, nee,’ legde Jessica uit. ‘Betje is een geit-
je. Ze is mijn huisdier, maar ze is weg.’

‘Een geit?’ zei Wildegard. ‘Wat raar. Je hebt
iets beters nodig. Wat denk je van deze?’

Ze tilde een buidelrat op aan zijn staart. Jak-
kesmina wees naar een schorpioen in een pot.
Globella liet een doos zien. Daarop stond: *VUUR-
MIEREN – NIET OPENEN!*

Jessica schudde haar hoofd.

‘Misschien is een kikker iets voor je,’ stelde
Wildegard voor.

‘Ik wil geen kikker hebben,’ zei Jessica.